

Apothegmata

1983-1990

Otec Jeroným
a několik dalších
Apothegmata
1983–1990

Otec Jeroným
a několik dalších
Apofthegmata
1983–1990

Tato apofthegmata jako
novic vyslechl a třicet let
poté komentoval
Dom Samuel Laurus,
opat novodvorský

Otec Jeroným
a několik dalších
Apothegmata
1983–1990

K 7. říjnu 2015 vydalo Opatství Nový Dvůr,
Dobrá Voda 20, 364 01 Toužim,
ve spolupráci s nakladatelstvím Triáda,
Ostrovní 17/132, 110 00 Praha 1
(v Triádě vychází jako 159. svazek edice Delfín)
Z francouzského rukopisu
přeložila Eva Svobodová
Redaktor Pavel Kolmačka
Redakční spolupráce Věra Vejrychová
Typo a sazba Michal Rydval
Tisk Indigoprint, s. r. o., Praha
Náklad 1000 výtisků
ISBN 978-80-7474-155-5
ISBN (pdf) 978-80-7474-197-5
ISBN (epub) 978-80-7474-198-2
ISBN (mobi) 978-80-7474-199-9

www.novydvur.cz
www.i-triada.net

Obsah

- 7 Předmluva
- 17 Otec Jeroným
- 65 Několik nedatovaných vzpomínek
- 71 Na ohnivém voze: bratr Theofan
- 85 Otec učitel, spolu s několika
poznámkami otce opata
- 115 Každý člověk je jen slabým
odrazem Božím

Vždyt nevěstujeme **SAMI SEBE**, nýbrž **Krista Ježíše** jako Pána, a sebe jen jako **vaše** služebníky pro Ježíše. Neboť Bůh, který řekl „Ze tmy ať zazáří světlo“, **osvítí naše srdce**, aby nám dal poznat světlo své slávy **ve tváři Kristově**. Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je **Boží a není z nás**.

Druhý list Korintským 4,5–7

V případě, že úryvek z Písma udeří svou silou, otec Jeroným doporučoval napsat ho takovým způsobem, aby byla tato jeho síla vidět na první pohled.

Předmluva

Sám Pán tě naučí cestě, to on hovoří ke tvému srdci.

Dokud nebudeš učedníkem deset let, zakaž si mluvit, leda by ses ptal.

Dokud nebudeš učedníkem dvacet let, nenamlouvej si, že dokážeš víc než jen opakovat to, co jsi slyšel.

Dokud nebudeš učedníkem třicet let, neodvažuj se předávat vlastní zkušenost, leda by byla v souladu s tím, co říkají tví učitelé.

Teprve až budeš učedníkem čtyřicet let, dokážeš jeho Hlas rozlišit od svého.

Mám rád výročí. Mnohem raději než *svá* ryze osobní výročí však mám ta, jež představují mezníky v historii mého setkávání s Pánem.

V roce 2015 uplynulo třicet tři let od okamžiku, kdy jsem poznal otce novicmistra ze Sept-Fons, bez něhož bych nebyl ani mnichem, ani knězem, ani zakladatelem kláštera Nový Dvůr. Před dvaceti pěti lety, 7. října 1990, v den památky Panny Marie Růžencové, mě otec opat ze Sept-Fons nechal vysvětit na kněze. První polovinu těchto let jsem prožil v Sept-Fons, druhou polovinu v Novém Dvoře.

Když se za prvními roky svého mnišského života ohlížím dnes, vidím je jako plné harmonie a jasu. Přesto si vzpomínám, že jako novic jsem i několikrát týdně hořce plakal, a když jsem složil věčné sliby, zatínal jsem zuby tak silně, až jsem do tváří dostával křeč. Musel jsem jít za otcem opatem s prosbou, zda neexistuje nějaký lék, který by mě uvolnil. Chápavě se tomu zasmál. Jistě to tedy nebyla jednoduchá léta. Čas však naše vnímání minulosti mění.

Apofthegmata sesbíraná do této knihy utvářela mnicha, jímž jsem teď. Od okamžiku, kdy jsem přijal hábit, jsem je den za dnem zapisoval do malého modrého sešitku, který jsem posléze založil na dno zásuvky. Když jsem jej nedávno našel, znovu jsem si je u příležitosti třicátého výročí smrti otce Jeronýma přečetl. Doplňuji je rady otce novicmistra z období mezi smrtí otce Jeronýma a mým svěcením a výroky otce opata, jenž má schopnost vyjádřit podstatné několika slovy. Rozhodl jsem se přepsat je bez úprav, jen s drobnými syntaktickými a pravopisnými změnami. Pokud jsem něco vynechal, pak proto, že to nebylo důležité.

Z mnoha událostí, které mne potkaly, byly pro můj život určující především dvě. Předně to byl vstup do mnišské komunity, v níž se zachovávala tradice a předávalo jasné, pevné učení plné života. Ta druhá nastala, když jsem odcházel z Francie.

Odchod z Francie, kdysi prvorozené dcery církve, země, která dala 20. století osobnosti veliké povahy a talentu, jako byli Paul Claudel, Georges Bernanos, François Mauriac, Albert Camus a mnoho dalších, z Francie, jež dnes sama sebe považuje za pupek světa a v níž už nic nefunguje, protože si všichni na všechno stěžují, mi umožnil pohlížet na svou rodnou zem s něhou jako na pramáti, jíž člověk hodně dluží a která zakouší nelehké stárnutí. Pobývání u mnichů v srdci Asie a to, že jsem byl očitým svědkem jejich každodenních

těžkostí, sdílel s nimi jejich obavy a viděl jejich chudobu a jejich věrnost, navzdory všemu rozšířilo můj obzor. Především mě však poznamenalo vybudování kláštera z trosek a život v zemi, kterou jsem v době dospívání stěží dokázal najít na mapě a o níž jsem věděl pouze to, že leží ve východní Evropě, mezi bratry, jejichž prastrýcové a dědové zažili slasti komunistických vězení...

Když jsem ve 27 letech vstoupil do Sept-Fons, nebyl jsem žádný svatoušek. A v jádru jsem se nezměnil. Zda mě mnišský život proměnil, se dozvím teprve v soudný den. Že však proměnil moje skutky, zakouším denně. Jasně o tom vypovídají poznámky, které jsem si v době svého noviciátu zapisoval do tohoto sešitu. Ještě víc než o samotném otci Jeronýmovi totiž vypovídají o mně. Jeho ukazují jako rozumného člověka, věrného pravým a hluboce promyšleným principům, se smyslem pro humor, širokým rozhledem a špetkou náklonnosti starce k mladému učedníkovi. Co říkají o mně, se sami dočtete... Je z nich ovšem cítit i moje ostýchavá úcta vůči člověku, který již dospěl ke skutečnému mnišství.

Stal jsem se knězem. Večer po svém svěcení jsem viděl, že jsem se nijak nezměnil: měl jsem stejné touhy a tížila mne stejná břemena. A přece, na pozadí činností tvořících samotné srdce mnišského života (Božské officium, *lectio divina*, osobní modlitba a modlitba invokací) se postupně stalo